



TEMELJNE PRAVICE
IN PRAVNA DRŽAVA

Poročilo o obisku Slovenije

17. in 18. novembra 2022



Evropski
ekonomsko-socialni odbor



Fundamental Rights and the Rule of Law

Poročilo o obisku Slovenije 17. in 18. novembra 2022

Obiska v Sloveniji se je udeležilo pet članov. Delegacija se je sestala s številnimi predstavniki civilne družbe, tj. z organizacijami civilne družbe, socialnimi partnerji, mediji, pravniki in slovenskimi oblastmi. Namen tega poročila je natančno predstaviti in povzeti stališča civilne družbe.

1. Temeljne pravice, povezane s socialnimi partnerji

Udeleženci te seje so navedli, da je imela Slovenija tradicionalno visoke standarde glede **socialnega dialoga**. Socialni partnerji so vedno dobro sodelovali, saj so po plodnih razpravah v Ekonomskem in socialnem svetu, organu, pristojnem za socialni dialog, dosegali kompromise in sprejemali zakonodajne akte. Toda pandemija COVID-19 in pomanjkanje politične volje pod prejšnjo vlado sta na socialni dialog vplivala negativno.

Pojasnjeno je bilo, da je model slovenskih **kolektivnih pogajanj** nastal v devetdesetih letih prejšnjega stoletja. Trenutno ni splošne kolektivne pogodbe za vse gospodarske dejavnosti. Po mnenju udeležencev bi bilo treba spremeniti zakon, ki ureja kolektivne pogodbe. Eden od udeležencev je menil, da bi se morale kolektivne pogodbe uporabljati za vse dejavnosti, tudi v primerih, ko združenja delodajalcev ne bi bila podpisniki. Zakon o reprezentativnosti sindikatov prav tako sega v devetdeseta leta prejšnjega stoletja in kot pogoj za reprezentativnost sindikata na določeni ravni določa najnižji prag včlanjenih zaposlenih v posamezni panogi, poklicu ali pri delodajalcu. Članstvo v sindikatih se je zmanjševalo in se med sektorji precej razlikovalo.

Udeleženci so delegacijo obvestili, da je treba od leta 2017 vse socialno-ekonomske in z delom povezane predloge zakonov obravnavati v Ekonomskem in socialnem svetu, preden jih predloži vlada. Omenili so tudi nenapisano pravilo, po katerem je bilo treba takšne temeljne predloge sprejeti s soglasjem socialnih partnerjev. Po mnenju udeležencev je bilo to predhodno soglasje socialnih partnerjev sprejeta praksa, dokler se niso pod prejšnjo vlado razmere spremenile. Udeleženci so priznali nujnost hitrega ukrepanja vlade v odziv na pandemijo COVID-19, vendar so navedli tudi, da je bilo zaupanje socialnih partnerjev v zvezi s tem večkrat zlorabljeno. Po njihovem mnenju je bila pandemija COVID-19 izgovor za pospešeno pripravo zakonodaje, pri kateri so zaobšli ustrezna **posvetovanja s socialnimi partnerji**. Sindikati so leta 2021 v znak protesta proti nespoštovanju standardov socialnega dialoga izstopili iz Ekonomskega in socialnega sveta. Za pogajalsko mizo so se vrnili sredi leta 2022, saj so verjeli, da bo zamenjava vlade pripomogla k oživitvi socialnega dialoga.

Čeprav so udeleženci ugotovili ponovno vzpostavitev prejšnjega vzorca posvetovanja, so bili kljub vsemu zaskrbljeni zaradi **morebitne dolgoročne oslabitve** socialnega dialoga. Skrbelo jih je predvsem, da vključenost socialnih partnerjev v prihodnje reforme, povezane s trgom dela,

pokojninskim sistemom in zdravstvenim varstvom, ne bo dovolj smiselna. Udeleženci so menili, da vlada socialni dialog obravnava kot način obveščanja socialnih partnerjev in ne kot ustrezen postopek posvetovanja. Slovenski organi so priznali neuspehe v zadnjih dveh letih, vendar so želeli delegaciji zagotoviti, da je bil socialni dialog sredi leta 2022 ponovno vzpostavljen.

Udeleženci so bili zelo kritični do dejstva, da po njihovem mnenju sindikati niso bili ustrezno vključeni v nacionalne **razprave o pobudah EU**, kot so evropski semester, nacionalni načrt za okrepanje in odpornost ter energetske sveženj. Želeli so, da bi bili socialni partnerji pravočasno obveščeni ter vključeni v pripravo in oblikovanje ukrepov, zlasti tistih, ki so povezani z evropskimi sredstvi. Predlagali so, da bi lahko Evropska komisija od socialnih partnerjev zahtevala neodvisno mnenje in tako preverila njihovo stopnjo vključenosti v prenos zakonodaje EU.

Poudarjeno je bilo, da je pod prejšnjo vlado in med pandemijo COVID-19 prišlo do porasta **sovražnega govora** ter da so bili socialni partnerji med tarčami tovrstnih napadov. Eden od udeležencev je omenil, da je nova vlada obljubila, da bo imenovala koordinatorja za preprečevanje dejavnosti, povezanih s sovražnim govorom.

2. Svoboda združevanja in zbiranja

Udeleženci so se strinjali, da je **pravni okvir** za zaščito svobode združevanja in zbiranja v skladu z mednarodnimi standardi. Dejavnosti organizacij civilne družbe niso pravno omejene. Pravica do sodelovanja pri odločanju je uzakonjena, o vsakem predlogu zakona se je obvezno posvetovati. Udeleženci so obžalovali, da je bilo sodelovanje s prejšnjo vlado na področjih, kot so migracije in pravna država, nemogoče.

Po mnenju udeležencev sta kriza zaradi COVID-19 in vzpostavitev takratne vlade sovpadala z **omejitvami svobode združevanja, zbiranja** in drugih pravic. Protestnike so na primer oglobili, zbiranje pa je bilo včasih prepovedano. Udeleženci so kljub temu cenili, da je bil sistem zavor in ravnovesij v tem okviru odporen: organizacije civilne družbe so se zavzele za zaščito temeljnih pravic, ustavno sodišče pa je ščitilo pravice s pregledovanjem ukrepov, povezanih s COVID-19. Udeleženci so menili, da bi se lahko iz krize kaj naučili, da bi bila Slovenija boljše pripravljena na soočenje s primeri zlorabe oblasti, na primer z vključevanjem strokovnjakov in splošnim izboljšanjem postopkov odločanja.

Udeleženci so pojasnili, da so nekatere organizacije civilne družbe doživele **verbalne napade** in bile izpostavljene **kampanjam blatenja**. Po njihovem mnenju so se populistične politične sile še naprej zavemale za propagando proti civilni družbi, ki je včasih prerasla v sovražni govor proti civilni družbi. Udeleženci so se zavzeli za boljšo zaščito zagovornikov človekovih pravic na nacionalni ravni in podprli zamisel o strategiji za evropski civilno družbo, ki bi prinesla dodatna jamstva na ravni EU. Slovenski organi so navedli, da sta s spremembo kazenskega zakonika sovražni govor in kaznivo dejanje iz sovraštva postala obteževalni okoliščini.

Udeleženci so menili, da se je **pritisk na civilno družbo** po zamenjavi vlade leta 2022 zmanjšal. Pojasnili so, da ni več zlorab vladnih odlokov za omejevanje državljanskega prostora. Vendar so udeleženci menili tudi, da so se razmere le delno vrnile v stanje pred pandemijo, saj je zdaj mogoče oglobiti nekatera blažja dejanja, kot je pisanje po pločniku.

Slovenski organi so delegacijo obvestili, da pripravljajo nekaj smernic za okrepitev **sodelovanja z organizacijami civilne družbe**. V smernicah bodo navedene kontaktne osebe na posameznih ministrstvih, s katerimi se lahko povežejo organizacije civilne družbe. Slovenski organi so navedli tudi, da preučujejo pravne rešitve za prekrške, v katere so vpleteni člani organizacij civilne družbe. Slovenski organi so izrazili upanje, da bodo ti ukrepi pripomogli k ponovni vzpostavitvi zaupanja med vlado in organizacijami civilne družbe.

Udeleženci so pojasnili, da je bil vzorec **financiranja civilne družbe** na splošno dovolj trden, da je vzdržal spremembe programov zaporednih vlad. Prejšnja vlada je zmanjšala sredstva za organizacije civilne družbe na nekaterih posebnih področjih, kot je kulturni sektor. Naslednja vlada je nato ponovno vzpostavila takšno financiranje in sredstva, ki jih ima na voljo civilna družba, vrnila na raven pred pandemijo. Udeleženci so kljub temu obžalovali, da je pritožba na sodišču zoper odločitve o financiranju trajala dolgo časa. Eden od udeležencev je pojasnil, da so bila vsa javna sredstva organizacijam civilne družbe dodeljena prek javnih razpisov in pozivov, ki jih je obravnavalo ustrezno ministrstvo, pristojno za zadevno področje. Poudarjeno je bilo tudi, da politično posredovanje preprečuje dejstvo, da minister ali kabinet ne moreta neposredno posredovati pri odločitvah o dodelitvi sredstev, ki so v rokah javnih uslužbencev. Slovenski organi so navedli, da se pripravlja razpis za zbiranje predlogov za organizacije civilne družbe, ki spodbujajo demokracijo, aktivno državljanstvo in pravno državo.

Eden od udeležencev je omenil izzive, s katerimi se soočajo **mladi**. V zadnjih letih so se mladi čutili preobremenjene zaradi zdravstvene in politične krize, hkrati pa so izgubili zaupanje v politiko, saj so menili, da so jih izkoristili za politične namene in jim pogosto niso prisluhnili.

3. Svoboda izražanja in svoboda medijev

Udeleženci so pojasnili, da so se položaj in **delovni pogoji novinarjev** v zadnjih letih poslabšali. Menili so, da so pritiski v medijskih hišah in zunaj njih stalni, izvajajo pa jih lastniki medijev in politiki. Obstaja samocenzura, saj so novinarji menili, da so omejeni pri tem, o katerih temah lahko poročajo, glede na to, kdo je lastnik njihove medijske hiše. Pojasnjeno je bilo, da od leta 2017 ni več nacionalne kolektivne pogodbe za novinarje, saj obstoječa pogodba velja le za javni sektor.

Udeleženci so potrdili, da se **koncentracija zasebnih medijev** povečuje in da ima en lastnik po več deset medijev – od časopisov do radijskih postaj. Na pluralnost medijev je še posebej vplivala prejšnja vlada, ki so jo zaznamovali politični prevzem glavnih časopisov, pritisk na radijske in televizijske službe ter tiskovne agencije in strateški sodni postopki proti novinarjem.

Pojasnjeno je bilo, da so medijske hiše gospodarsko šibke in dovzetne za **gospodarske pritiske** zaradi groženj s sodnimi postopki in izgube prihodkov od oglaševanja (ki so večinoma izvirali iz nekaj podjetij v državni lasti). Prejšnja vlada je okviru pandemije COVID-19 tudi zmanjšala sredstva za približno trideset nacionalnih in lokalnih medijskih projektov z utemeljitvijo, da je treba varčevati. Udeleženci so menili, da so za obravnavanje širjenja napačnih informacij, lažnih novic in sovražnega govora ter boljše upravljanje razvoja družbenih medijev potrebne posodobitve zakonodaje.

Udeleženci so pojasnili, kako so politiki izkoristili **inkriminacijo obrekovanja**, da so proti novinarjem vlagali strateške tožbe za onemogočanje udeležbe javnosti. Posamezni preiskovalni novinarji, ki so še posebej dejavni na področju korupcije, so delegaciji povedali, da je bilo zoper njih vloženih na desetine strateških tožb za onemogočanje udeležbe javnosti. Nekateri primeri so temeljili na obtožbah, kot sta davčna utaja in pranje denarja. Tožbe so lahko vložili tako državni tožilec kot fizične osebe, njihov cilj pa je bil finančno prizadeti novinarje, saj ni bilo omejeno, koliko primerov je lahko odprtih. Nekateri udeleženci so menili, da tudi sodstvo slabo razume realnost pritiskov na novinarje s strateškimi tožbami za onemogočanje udeležbe javnosti. Slovenski organi so izrazili popolno podporo pobudi Komisije za obravnavanje strateških tožb za onemogočanje udeležbe javnosti, ki je bila predstavljena aprila 2022.

Udeleženci so opisali, kako je prejšnja vlada leta 2020 znižala sredstva za Slovensko tiskovno agencijo (STA), domnevno zato, ker ni bila zadovoljna s poročanjem iz Bruslja. Pojasnili so tudi, kako so bili novinarji javne radiotelevizije RTV tarča kampanj blatenja, ustrahovanja in nadlegovanja. Novinarji RTV so leta 2022 s stavko zahtevali popolno uredniško avtonomijo ter odpravo politično motiviranega vmešavanja in cenzure. V okviru načrta za zmanjšanje števila informativnih oddaj, ki ga

je odobrilo vodstvo televizije, je nekaj televizijskih voditeljev izgubilo svoja delovna mesta na RTV. Novinarji so menili, da so težke razmere glavni razlog za zelo nizko stopnjo zaupanja splošne javnosti v medije. Dodali so, da sta bila proti vodji RTV sprožena dva sodna postopka, med drugim zaradi nespoštovanja sindikalnih pravic novinarjev. Slovenski organi so menili, da je trenutno **razgreto ozračje** posledica številnih nesoglasij v zadnjih letih, zlasti v zvezi z javnimi mediji. Izrazili so upanje, da bi vrnitev k prejšnjim načinom upravljanja, ki so bili predlagani na referendumu novembra 2022, pomirila razprave o RTV in preprečila morebitno prihodnje vmešavanje vlad.

Dva udeleženca sta menila, da svoboda medijev ni bila omejena, temveč da ni bilo pluralizma, razlog za to pa so bili po njunem mnenju **različni pogledi** v medijskem sektorju v prid levičarski stališčem. Menila sta, da cilj ukrepov v okviru prejšnje vlade niso bili pritiski na medije.

4. Pravica do nediskriminacije

Udeleženci so menili, da se pravica do nediskriminacije v Sloveniji jemlje zelo resno: obsežen **zakonodajni okvir** z določa, da je diskriminacija na kateri koli podlagi prepovedana na vseh področjih javnega življenja, opredelitev je odprta. Zaščita ne velja le za fizične, temveč tudi za pravne osebe.

Pojasnjeno je bilo, da ima organ za enakost daljnosežen mandat ter širok razpon nalog in pooblastil, ki presegajo ozaveščanje, vključno z zastopanjem žrtev na sodišču, dostopom do ustavnega sodišča in vlaganjem kolektivnih tožb. Njegove odločitve so zavezujoče, lahko pa daje tudi priporočila. **Zbiranje podatkov** o enakosti se je zdelo pomanjkljivo, kar vpliva na zmožnost organa za enakost, da spremlja položaj. Zdelo se je tudi, da bi organizacije civilne družbe potrebovale več sredstev za povečanje raziskav in zbiranja podatkov, na primer o etnični diskriminaciji. Slovenski organi so delegacijo obvestili, da si prizadevajo za izboljšanje zbiranja podatkov, vendar je za napredek na tem področju potrebnega nekaj časa.

Zakonodaja je sicer dobra, vendar so udeleženci obžalovali določene pomanjkljivosti pri izvajanju politike in splošne predsodke v družbi. Pojasnili so, da diskriminacija prizadene najbolj **marginalizirane osebe in skupine**, med katerimi so osebe LGBTIQ+, manjšine, tujci in ženske. Diskriminacija je visoka pri dostopu do trga dela in zdravstvenega varstva, po drugi strani pa so menili, da je vključevanje na področju izobraževanja v osnovni in srednji šoli precej napredovalo.

Udeleženci so pojasnili, da obstajajo nekatere posebne protidiskriminacijske **strategije**, vendar manjka splošna strategija. Manjka tudi nekaj bistvenih sektorskih strategij, na primer glede rasizma, medtem ko je strategija za enakost spolov v postopku sprejemanja. Eden od udeležencev je pojasnil, da se načelo razumne prilagoditve ni izvajalo v skladu s standardi EU in Konvencijo Združenih narodov o pravicah invalidov. Nekateri udeleženci so menili, da je sankcioniranje sovražnega govora pomanjkljivo, da je potrebna zakonodaja o kaznivih dejanjih iz sovraštva in da je treba v zakonodajo bolje vključiti presečno diskriminacijo. Udeleženci so menili, da obstajajo manjše težave z Istanbulsko konvencijo (o preprečevanju nasilja nad ženskami in nasilja v družini), vendar se na splošno dobro izvaja. Slovenski organi so izrazili močno podporo Istanbulski konvenciji in povedali, da se pripravljajo nacionalna strategija za preprečevanje nasilja v družini.

Udeleženci so pojasnili, da položaj tujcev v Sloveniji, vključno z migranti, prosilci za azil in begunci, urejajo trije zakoni: Zakon o mednarodni zaščiti, Zakon o državljanstvu in Zakon o tujcih. Udeleženci so menili, da se je po zamenjavi vlade število **zavrnitev vstopa** na meji zmanjšalo, in povedali, da pristop nove vlade vključuje rušenje ograje na južni meji. Eden od udeležencev izrazil skrb, da se bo pred vstopom Hrvaške v schengensko območje število zavrnitev vstopa spet povečalo. Pojasnjeno je bilo, da je velika večina tujcev v državi delavcev migrantov in da je prejšnja vlada uvedla strožja merila za združitev družine.

Udeleženci so obžalovali, da so javne zmogljivosti pomanjkljive, zlasti na področju nastanitve, kar vpliva na možnost migrantov, da dobijo stalni naslov in posledično dostop do vseh pravic in storitev. Dejanski **postopki za migrante** za pridobitev ali podaljšanje veljavnosti dokumentov se zdijo počasni, odprtje bančnega računa pa je za migrante iz nekaterih držav še posebej težavno. Udeleženci so pojasnili, da so osebe, katerih prošnje za mednarodno zaščito so bile zavržene, odšle v centre za pridržanje in da so v primerih, ko izgon ni bil mogoč, postale „nevidni“ prebivalci brez kakršnih koli pravic ali dostopa do storitev. Eden od udeležencev je dejal, da so bili mladoletni migranti pridržani v nasprotju z mednarodnim pravom. Slovenski organi so povedali, da je bila najnovejša strategija o migracijah sprejeta julija 2019 ter da je njen pristop celovit in dolgoročen.

Udeleženci so menili, da sta se prepoznavnost in socialna vključenost **oseb LGBTIQ+** v zadnjih letih občutno izboljšali. Dve prelomni odločitvi ustavnega sodišča sta omogočili pravno enakopravnost istospolnih partnerskih skupnosti na področju zakonske zveze in posvojitve. Po drugi strani pa je prišlo tudi do porasta kaznivih dejanj iz sovraštva in sovražnega govora, zlasti zoper trans osebe. Ženski pari in samske ženske se še vedno soočajo z diskriminacijo pri dostopu do zdravljenja neplodnosti. Udeleženec je pojasnil, da o medicinskem postopku menjave spola odloča skupina strokovnjakov, in obžaloval, da ne obstaja noben protokol za pridobitev drugega mnenja, če je ta medicinski postopek zavržen. Udeleženci so priznali, da zakoni zagotavljajo vključenost v izobraževanje, vendar so dejali, da to velja predvsem za otroke s posebnimi potrebami in etnične manjšine, ne pa tudi za otroke LGBTIQ+. Slovenski organi so opozorili, da si je treba prizadevati za ozaveščanje, da bi spremenili dojemanje javnosti. Izrazili so tudi podporo strategiji EU za enakost LGBTIQ oseb, vendar so priznali, da trenutno ni nobenega nacionalnega mehanizma.

Udeleženec je pojasnil, da je bila Slovenija ena prvih držav, ki je sprejela zakonodajo o vključevanju **Romov**. Javni predstaviški organ za romske skupnosti je omogočil posvetovanje o politikah, ki so vplivale nanje. Žal se je zdelo, da ta organ ni bil dovolj reprezentativen in je pravzaprav razdelil skupnosti. Pojasnjeno je bilo, da Romi veliko premalo poročajo o diskriminaciji. Številna stanovanjska naselja še vedno nimajo infrastrukture, kot je tekoča voda, kar je težava, ki jo sicer obravnavajo, vendar počasi. Kljub določenemu napredku pri dostopu do trga dela je brezposelnost Romov še vedno visoka, prav tako stopnja osipa v izobraževanju. Zdravstveno stanje v romskih skupnostih je bilo ocenjeno kot slabše od ostalega prebivalstva; poudariti velja, da imajo Romi dvajset let krajšo pričakovano življenjsko dobo v primerjavi z drugimi Slovenci. Udeleženci so menili, da so potrebne boljše politike za romske skupnosti, slovenski organi pa so izrazili svojo zavezanost k izboljšanju razmer za Rome.

5. Pravna država

Udeleženci so na splošno pozvali k **pozornosti na pravno državo**, saj so menili, da so prejšnje vlade izvajale napade nanjo.

V zvezi z **neodvisnostjo** sodnikov je bilo pojasnjeno, da slovenski parlament pripravlja spremembo postopka za imenovanje: kandidate bo še vedno izbiral sodni svet, vendar jih bo imenoval predsednik in ne več parlament.

Udeleženci so menili, da so sodišča na splošno uspešna pri **vodenju zadev**: število nerešenih zadev se je zmanjšalo, skrajšal pa se je tudi čas, potreben za obravnavo zadev. Kljub temu pa je bilo poudarjeno, da povečanje števila strateških tožb za onemogočanje udeležbe javnosti lahko prispeva k številu nerešenih zadev. Povedano je bilo tudi, da se vse več primerov ne konča na sodišču, temveč se obravnavajo prek mehanizmov alternativnega reševanja sporov. Slovenski organi so omenili, da razmišljajo o nekaterih ukrepih v zvezi s pogoji za sodnike, vključno z dodelitvijo nekaterih nalog pomočnikom sodnikov, da bi zmanjšali njihovo delovno obremenitev.

Eden od udeležencev je opozoril na dejstvo, da politiki običajno vidijo **sodstvo kot podrejeno** drugim vejam oblasti, čeprav so ustavna jamstva glede tega jasna. Zaradi pomanjkanja politične volje plače sodnikov niso bile ustrezno prevrednotene. Eden od udeležencev je menil, da je nezadovoljstvo med sodniki zaradi njihovih gospodarskih in socialnih razmer veliko. Sodnikom se prihodnja ureditev plač v javnem sektorju ne zdi zadostna. Obžaloval je tudi, da so prostori sodišč stari in ne dosegajo standardov v smislu opreme ter da je samoorganizacija sodišč šibka, kar je ponazorila njihova nezmožnost organiziranja pravosodja prek spleta med pandemijo COVID-19.

Pojasnjeno je bilo, da je urad **varuha človekovih pravic** v obdobju 2020–2021 prejel tretjino več primerov v primerjavi s časom pred pandemijo COVID-19. Vendar je bilo izraženo obžalovanje, da pristojni organi niso upoštevali večine njegovih priporočil in da vse več sodb ustavnega sodišča ostaja neizvršenih.

Kar zadeva **odvetniški** poklic, je eden od udeležencev menil, da se zdi, da slovenski organi ne želijo podpisati Evropske konvencije o odvetniškem poklicu. Udeleženec je obžaloval tudi pomanjkanje ukrepov proti nekaterim polprofesionalcem, ki opravljajo pravne storitve, čeprav niso registrirani odvetniki. Eden od udeležencev je poudaril potrebo po dodatnih ukrepih za zagotavljanje brezplačne pravne pomoči, spremembo zakona o odškodnini žrtvam kaznivih dejanj ter zaposlitev več strokovnjakov s področja pravosodja. Slovenski organi so menili, da materialni položaj sodstva ni tako negativen, in potrdili, da so pripravljeni nadaljevati dialog s sodišči.

Udeleženci so pojasnili, da je vlada med krizo **COVID-19** izvajala politiko „vladanja z odloki,“ pri čemer je uvajala omejitve brez parlamentarnega nadzora, sklepov pa ni vedno objavila v Uradnem listu. Ustavno sodišče je nekatere od teh nujnih odlokov, zlasti tiste, ki omejujejo svobodo gibanja, razglasilo za neustavne. Pojasnjeno je bilo tudi, da je policija v tem obdobju začela zahtevati povračilo stroškov policijskega dela proti protestnikom, da bi omejila svobodo do protesta.

Udeleženci so pojasnili, da ima Slovenija slabe rezultate na področju **korupcije**, in obžalovali, da to vprašanje ni dovolj visoko med prednostnimi nalogami politike. V letu 2021 se je Slovenija na indeksu zaznave korupcije organizacije Transparency International z upadajočim trendom uvrstila pod Organizacijo za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD) in povprečje EU. Povedano je bilo, da se preišče le manjšina domnevnih primerov korupcije in da je število obravnavanih primerov manjše kot prej. To naj bi pojasnile raziskave, ki so pokazale, da polovica Slovencev dvomi o koristnosti prijavljanja primerov korupcije. Udeleženci so obžalovali odsotnost strategije o preglednosti, saj se je zadnja strategija iztekla leta 2019. Slovenski organi so navedli, da se pripravljajo predlogi za prihodnjo strategijo o preglednosti.

Eden od udeležencev je pojasnil, da pravno zaščito **žvižgačev** zagotavlja Zakon o zaščiti prijaviteljev (žvižgačev) iz leta 2022, ki naj bi ga obravnavali v parlamentu. Udeleženec je obžaloval, da ima predlog zakona še vedno nekatere pomanjkljivosti, in pozval, naj se zaščita razširi na poročanje o kršitvah, ki so v nasprotju z duhom zakona, ne le z ozkim razumevanje zakona, ter da se omejitve podaje prijav podaljša na več kot dve leti.



**Evropski
ekonomsko-socialni odbor**

Rue Belliard/Belliardstraat 99
1040 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Za izdajo odgovarja: Enota za obiske in publikacije
EESC-2023-49-SL

www.eesc.europa.eu



© Evropska unija, 2023

Reprodukcija je dovoljena z navedbo vira.

Za kakršno koli uporabo ali reprodukcijo fotografij / ilustracij je treba
za dovoljenje prositi neposredno lastnika(-e) avtorskih pravic.



Urad za publikacije
Evropske unije



Print
QE-03-23-245-SL-C
ISBN 978-92-830-6196-0
doi:10.2864/585

Online
QE-03-23-245-SL-N
ISBN 978-92-830-6194-6
doi:10.2864/001366

SL